

RODINKA DUŠIČKOVCOV

alebo

TAJOMSTVO POLNOČNEJ HMLY

ILUSTROVAL VÁCLAV RÁŽ

FRAGMENT

SANDRA VEBROVÁ

Rodina dušičkovcov alebo Tajomstvo polnočnej hmly

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Sandra Vebrová
Rodina dušičkovcov alebo Tajomstvo polnočnej hmly – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

SANDRA VEBROVÁ

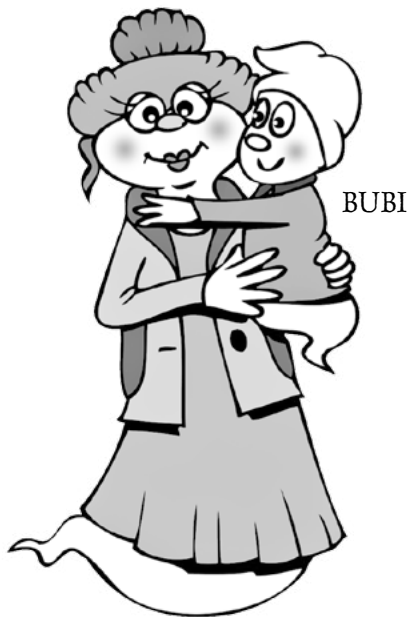
RODINKA
DUŠIČKOVCOV
alebo
TAJOMSTVO POLNOČNEJ HMLY

ILUSTROVAL VÁCLAV RÁŽ

 FRAGMENT

*Mame, babičke, Honzovi
a všem dětem s nekonečnou fantázií*

BLANKA

BUBI

HMLOSLAV

SIMON

OLÍVIA

PRÍBEH PRVÝ

NOVÝ ZAČIATOK	9
DUCH V NÚDZI	13
HMLY NA MOČARISKU	19
NOC V BLATŠERI	23
LEGENDA O BLATŠERSKEJ PRÍŠERE	28
PRIVEĽA ZÁHAD	35
NÁVRAT K MLIEČNEMU JAZERU	43
VŠETKO JE INAK	49
PRÍPAD SA CHÝLI K ZÁVERU	56

PRÍBEH DRUHÝ

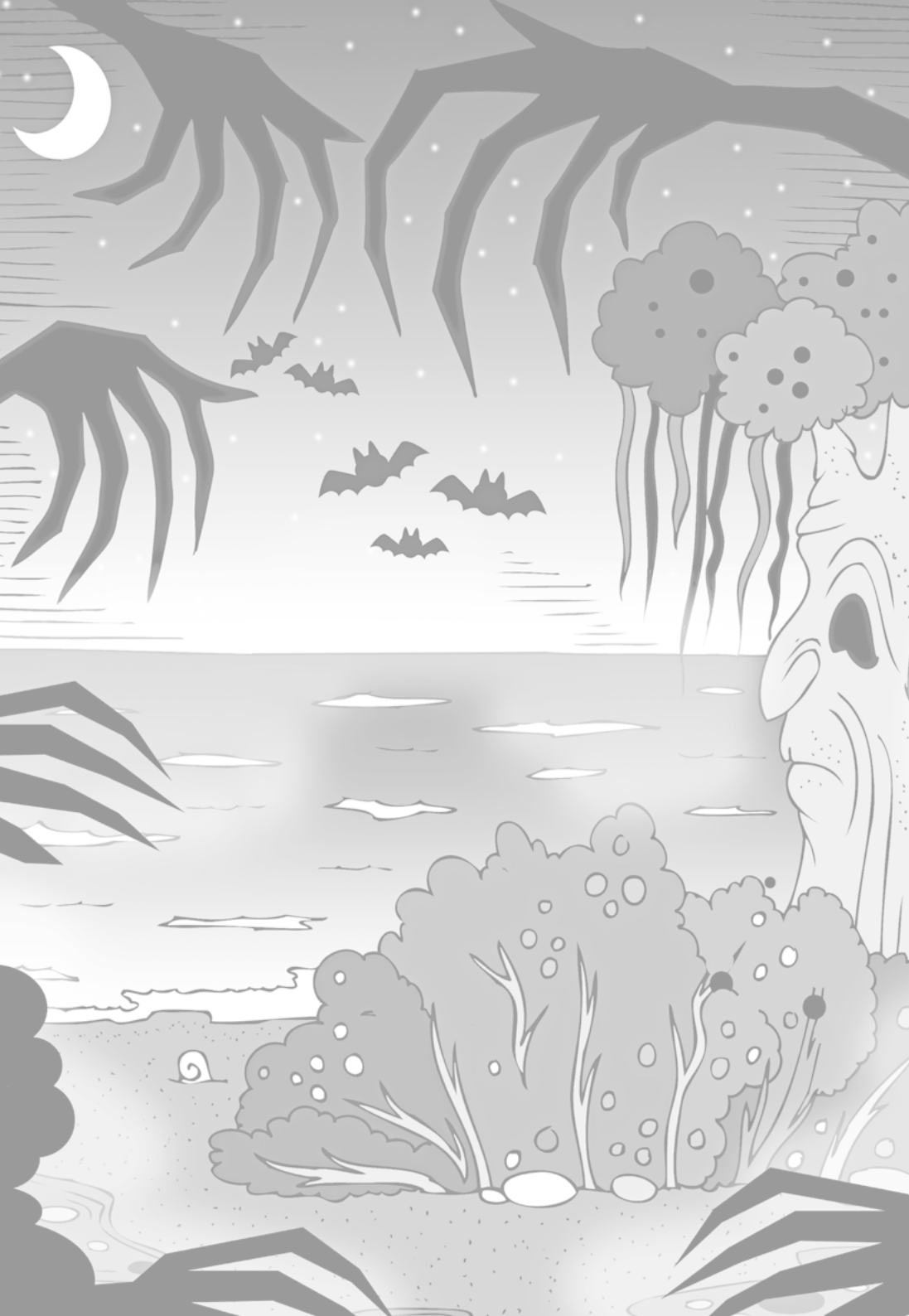
HMLOVCI NA OPERE	63
ALFONZ	71
POKAZENÉ PREDSTAVENIE	76
TVÁRE V MASKE	81
NOC V DIVADLE	83
TAJOMNÁ KNIHA	88
HMLOVCI A PRÍZRAKY	93
KAŽDÝ MÁ NÁPAD	101
POSLEDNÝ MAŠKARNÝ PLES	106
ALFIHO NOTES	114

PRÍBEH TRETÍ

NEČAKANÉ POZVANIE	118
HMLOVSKÁ AKADEMIA VIED	124
ROVNICA SO ZAHMLENOU NEZNÁMOU	131
DEŇ ALOTRIÍ	136
PÁCHATEĽ NEZNÁMY	142
TAKÁ POČETNÁ RODINKA	145
TAJOMSTVO POLNOČNEJ HMLY	151
KAM VEDÚ STOPY	157
NOČNÝ ZLODEJ	164
ZBIERKA HMLOMILY KVAČKOVEJ	169
LÚČENIE	174

EPILOG

BUBI PÍŠE EME	176
---------------	-----

NOVÝ ZAČIATOK

V to hmlisté jesenné ráno sa v dome rodiny Dušičkovcov ozvala bez predchádzajúceho varovania veľká rana. Tesne predtým sa pán Dušička uvelebil v kresle s novinami *Duch v rytme času*, aby si prečítal o novej Hmlovej banke v Sivas-tom kraji, pani Blanka si naliala bielu kávu, Simon si v posteli pritiahol perinu viac k brade, pretože dnes mienil spať až do obeda, a Bubi sedel na poličke v špajze, kde sa potu-teľne usmieval, lebo tu nepozorovane zjedol už dva poháre karamelovej hmly. A práve keď sa tento takmer priesvitný malý duch rozhodoval, či nie je čas na tretí pohár, otriasol domom veľký rachot.

Hmloslav Dušička nadskočil v kresle, rozospatý, zmäte-ný Simon vyletel z postele s rozstrapatenou hmlovou ofi-nou, až vrazil do lustra, pani Blanka sa poliala kávou, iba Bubi prejavil obdivuhodnú duchaprítomnosť, a keď po otra-se začali padať poháre z políc, pochytil ich niekoľko do ná-ručia. Potom víťazoslávne vyletel zo špajzy a nenápadne sa pobral za komín, kde bude mať na maškrtenie väčší pokoj. Pani Blanke trvalo presne niekoľko minút, kým sa spamä-tala a došlo jej, čo sa práve stalo.

„Olívia!“ zavolala na celý dom.

Olívia vyplávala zo svojej izby s naježenými vlasmi a tvárou od sadzí, z ktorej hľadeli len dve vyjavené oči. „Zase mi to vybuchlo,“ pokrčila rozpačito plecami.

Nato pán Dušička vyhlásil, že v dome to pre Olíviine ustavičné pokusy začína byť nebezpečné. „Nemám nič proti vede a chémii, ale ohluchnúť pre to nemusím,“ dodal dôležito, ale potom sa zase vrátil k novinám. V rubrike *Z ľudského sveta* sa opäť písalo o veľkej krádeži starodávnych mincí a iných cenností z ľudského múzea a to pána Dušičku veľmi zaujímal. Bola to už tretia podobná lúpež v ľudskom svete. Páchatelov zatiaľ nechytli a pátranie nikam nevedlo. Pán Hmloslav sa chcel začítať do článku, keď zo svojej izby vyrazil napálený Simon s hrčou na čele a bolo vidieť, že momentálne nemá pre sestrinu záľubu v bankách a tajomných odvaroch nijaké pochopenie.

„Šmarte po nej hmlovú guľu!“ volal jedenásťročný duší chlapec s výraznými modrými očami. „Vidíš tú hrču? To je kvôli tebe!“ ukazoval si jednou rukou na čelo a druhou hodil po svojej mladšej sestre vankúš.

„Netrafil si, ty nemehlo!“ ozvala sa Olívia, keď sa vankúšu šikovne vyhla.

Obaja sa začali naháňať po dome, vrážali do vecí, zamotali sa do kabátov, čo viseli na vešiaku, strhli v letku niekoľko obrazov, prevrhli džbán s malinovou šťavou a zabrzdil ich až nahnevaný pohľad pani Dušičkovej. Vznášala sa priamo pred nimi, v jednej ruke dve metly, v druhej handra a vedro. Kým sa Olívia a Simon spamätali, upratovali a pucovali celý dom.

Najmladší zo súrodencov, päťročný Bubi, ktorý inak vletel do každej šlamastiky, sa celému rozruchu výnimočne vyhol. Sedel na streche, díval sa po kraji a uvažoval, čo ich v novom hmlovom období čaká. Bubi pochádzal podobne ako celá jeho rodina z rodu Hmlovcov, teda duchov, ktorí sa vyvinuli z priezračnej hmly. Ako je známe, títo duchovia sa vždy sťahovali tam, kde počasie sľubovalo trochu sychravé, tajuplné dni plné hustej hmly. Toto pravidelné putovanie za hmlou sa nazývalo hmlovská migrácia a vďaka nemu patrili Hmlovci medzi duchov veľmi prispôsobivých novým podmienkam, medzi duchov priateľských, zvedavých, scestovaných, skrátka medzi duchov s veľkým rozhľadom. A veľký rozhľad mal teraz aj Bubi.

Spokojne sa oprel o anténu, ktorá trčala z ich strechy, a zasnene si spomenul na tú najlepšiu anténu na svete – anténu na dome pána Tichoňa. Bolo to už dosť dávno, čo ju s Olíviou a so Simonom objavili v jednom ďalekom mestečku. Na tej anténe sa tak paradne hojvalo a krútilo! A ako sa asi má ich ľudský kamarát Barnabáš? A čo tak robí novinár Ervín Fog alebo najmilšie ľudské stvorenie, aké kedy poznal – jeho spriaznená duša Ema? V duchu si pohmkával melódiu, ktorú hrávala na klavíri a ktorá znela, ako keď padá trblietavá nočná hmla. Určite ju v niektorom hmlovom období bude musieť navštíviť.

Bubi si ľahko vzdychol. Minulý rok bol podarený, plný dobrodružstiev. Zato táto jeseň sa zatiaľ vyvíjala pokojne, dni plynuli ako hmla po zvlnených kopcoch a nič zvláštne sa nedialo, ak nerátal občasné explózie sprevádzajúce bá-

danie jeho deväťročnej dušej sestry Olívie. Bubi si podložil hlavu rukou a mrzuto pretiahol tvár. „Je tu trochu nuda.“ A ako tak zadumane kukal pred seba, došlo mu, že v diaľke vidí letieť niečo nesmierne čudné.

Pod sivastými mrakmi sa vo vzduchu vznášalo neznáme vozidlo. Bubi si pretrel oči, či nemá hmloviny, ale vozidlo nezmizlo, naopak, blížilo sa k nemu ako splašené. Kašľalo, robilo výkruty, prepadávalo sa k zemi a zase vyrážalo nahor, chvíľu letelo dozadu, skrátka celkom nekontrolovane vírilo po oblohe. Bubi konečne rozpoznal, čo je to za bláznivé vznášadlo. Boli to, čuduj sa duch, veľké sane s kolieskami. Vpredu mali volant a vzadu prirobený motor, ktorý hlasne mručal a rachotil. Na saniach bola naložená veľká kopa haraburdia: starý gramofón, telefón s odtrhnutým slúchadlom, kukučkové hodiny, dva obrazy bez rámu a dva rámy, ktorým pre zmenu chýbal vnútrajšok, mixér a dokonca aj niekoľko prskaviek! Všetko bolo naukladané na sebe, priviazané lanom, a ako sa čudné vozidlo nebezpečne knísalo, nakláňalo sa zboka nabok aj všetko haraburdie. Kolesá saní miestami kĺzali po hustej hmle a za motorom zostávala na nebi dlhá sivobiela čiara.

Až teraz si Bubi všimol, že vpredu sedí duch v sýtozele-
nom kabáte, s kockovaným šálom, s roztrhaným sivým klo-
búkom na hlave a s vytreštenými očami. Křčovito sa držal
volantu a volal: „Z cesty, z cesty!“

V tej chvíli urobili zbláznené sane na kolieskach ďalší
nečakaný výkrut a z hřby naskladaných vecí vypadla soška
ducha hádzuceho diskom. Duch za volantom sa po nej zde-

sene načiahol, ale minul ju. „Chyťte ju!“ mával jednou rukou a druhou si pridržiaval klobúk, pretože sane práve leteli hore nohami. Bubi sa rýchlo dovtípil, vyrazil ako šípka za soškou a v letku ju chytil tesne predtým, než dopadla na ich strechu. Bubi bol sám prekvapený, aký má postreh, a jasavo zakýval na neznámeho Hmlovca. „Mám ju! Pozrite!“ volal. Lenže duch v klobúku nevidel, pretože mu vietor práve pricapil na tvár jeho vlajúci kockovaný šál. Zúfalo sa ho snažil strhnúť, ale pustil pritom volant, čo bola zásadná chyba. V tom okamihu začali sane prudko padať a rútili sa priamo na dom Dušičkovcov.

DUCH V NÚDZI

Medzitým vnútri Olívia a Simon zavesili na stenu posledný obraz, ktorý predtým pri naháňačke zhodili, a s úľavou mohli ako jeden duch zakričať: „Upratovanie sa skončilo!“ V tom okamihu sa ozval strašný rachot a cez strechu sa priamo do haly vrútili sane na kolieskach, presvišťali chodbou, narážali do stien a nechávali za sebou popadané obrazy, gramofón a starý telefón bez slúchadla. Olívia a Simon, ktorí sa letiacemu objektu stihli v poslednej chvíli vyhnúť, zostali vyjavene stáť. Do rozborenej haly vletel Hmloslav Dušička, ale musel sa rýchlo zastaviť, pretože priamo pred neho dopadli kukučkové hodiny. Sane s veľkým zadunením zabrzdili až o vchodové dvere. Na moment sa rozhostilo prekvapené ticho, kým sa nad nimi ozval ustarostený

hlas: „Sú tam dolu všetci duchovia v poriadku?“ Bubi sa nakláňal dolu dierou v streche a v ruke ešte stále zvieral sošku ducha hádžuceho diskom.

Ozvalo sa zakašľanie a z rozvírenej hmlovitej omietky a prachu vystúpil duch v tmavozelenom kabáte.

„Ech... ech... prepáčte, ospravedlňujem sa, malé nedopatrenie,“ mával okolo seba rukami a ospravedlňoval sa na všetky strany, pretože mal prach v očiach a nevidel presne, kto a kde sa pred ním vznáša.

„Osoba, pozrite sa, čo ste spôsobili!“ zaznel hlas pána Dušičku. „Neviete, čo je brzda?“

„Brzda! To je ono!“ zvolal neznámy duch v stredných rokoch. „Vedel som, že som tam zabudol niečo primontovať! Moment, musím si to poznačiť.“ Hneď vylovil z vrecka kabáta notes a niečo doň rýchlo načmáral. „Aby som vám to vysvetlil, toto sú patentované motorové sánkokolky. Môj vynález! Letia vo vzduchu až štyrikrát rýchlejšie ako hocijaký duch, a to pri plnom náklade, prosím. Majú však ešte malé muchy, ktoré musím vychytať.“

Pani Dušičková, ktorú obchádzali mrákoty, ukázala na spúšť okolo seba a rozčúlene povedala: „Malé muchy? Toto nazývate malé muchy?“

Duší vynálezca zrozpačiteľ, zdalo sa, že zakaždým, keď je situácia nepríjemná, blúdi pohľadom okolo seba, ťuká prstami po svojom malom nose a ľahko sa zajakáva.

„Áno... áno, chápem. Ako vi... vidím, škody sú značné a cez tú dieru v streche vám sem bude asi poriadne ťahať, však?“ Niekoľkokrát si zavadil ukazovákom o frniak, po-

škrabal sa v krátkych naježených vlasoch a potom sa sčista-jasna rozžiaril. „Už viem! Kde zostala moja dobrá výcho-va? Škody vám nahradím, a kým sa dá všetko do poriadku, pozývam vás do svojho skromného, no veľmi útulného síd-la v Blatšeri. Budete mojimi hosťami až dovtedy, kým nebu-de váš dom opravený a taký ako predtým.“

„On je z Blatšeru!“ drgol do Olívie laktom Simon. „Páni, tam som sa chcel vždy pozrieť.“

Kraj nazývaný Blatšer, kraj plný vresovísk, mokradí, močarín a rázcestí, bol miestom opradeným mnohými le-gendami. Medzi Hmlovcami bol Blatšer známy ako kraj, odkiaľ nikdy nemizla hmla. Čo bolo niečo nevídané a pre Hmlovcov mimoriadne príťažlivé. Niekedy sa tu hmla vznášala nad dlhými lánmi, potom zase padla na celý kraj ako ťažká, nepriepustná opona, inokedy len zrána zavadila o kľukaté cesty, ale v tej či onej podobe tu bola jednoducho stále. Blatšer siahal od Hraničného rázces-tia cez nevelké lány a kopce až k obrovskému Mliečnemu jazeru, ktoré dostalo meno podľa hustého mliečneho oparu, čo sa ťahal nad hladinou, akoby ju niekto polial smotanou. Jediný dôvod, prečo sa v Blatšeri neusadili na-trvalo všetci Hmlovci, bol ten, že kraj mal predsa len malú rozlohu. Navyše tu bývalo veľmi vlhko, od severu sem vial studený vietor a celkove tu počasie nestálo za veľa. Napriek tomu mal kraj Blatšer svojich duších obyvateľov, ktorí naň nedali dopustiť a za žiadnu hmlu na svete by sa z neho nepohli. Jednak preto, že boli dosť pohodlní, až leniví, ale najmä preto, že sa zrodili z blat-

šerskej hmly a zapustili tu korene. Títo duchovia sa nazývali Hmlovci z Blatšeru a ako jediní z Hmlovcov nikdy nikam necestovali ani nemigrovali. Kto by predpokladal, že Hmlovci z Blatšeru sú mrzúti a samotári, veľmi by sa čudoval. Práve nevlúdnemu počasiu natruc si títo duchovia vypestovali dokonalú, veselú a bodrú povahu. Nič ich nemohlo rozhádzať, patrili medzi veľmi uvravených duchov, veľmi radi oslavovali, a to aj keď nebolo práve čo oslavovať, spievali (väčšinou falošne), vymýšľali si rozličné príbehy, pôsobili dosť pojašene, ale zakladali si na svojej pohostinnosti a každý, kto do Blatšeru zavítal, mal miesto pri ich stole.

A práve také miesto teraz ponúkol blatšerský vynálezca všetkým členom rodinky Dušičkovcov.

Simon, Olívia a Bubi, ktorý dierou v streche zletel dole k nim, boli pozvaním nadšení. Hmloslav Dušička si začal po očku prezeráť sánkokolky (teda to, čo z nich zostalo), pretože ho vzdušný vynález predsa len zaujal. Iba pani Blanka sa neisto usmievala, zatiaľ čo vynálezca zbieral s ďalšími ospravedlneniami časť svojich polorozpadnutých predmetov, ktoré sa teraz povalovali u Dušičkovcov v hale medzi omietkou a popadanými tehliami.

„Na čo to všetko potrebujete?“ premohla Olíviu zvedavosť, keď mu podávala rozbitý mixér a akýsi dlhý tubus.

„Predsa na svoje vynálezy,“ vysvetľoval duch s kukučkovými hodinami v náručí. „Každá vec alebo jej súčiastka sa môže hodiť. Raz som vyrobil zo starého vysávača a z pohára od medu lapač prachu. Stačí obletieť niekoľko starinár-

stiev, tam sa dajú nájsť hotové poklady!“ Len čo to dopovedal, odpadol zo starých kukučkových hodín ciferník.

Simon si dal ruku pred ústa, aby sa nezasmial. Nato pani Blanka s prívetivým výrazom povedala: „Viete, pán...“ Duch v tmavozelenom kabátiku a s kockovaným šálom sa ťukol do čela. „Kde zostala moja dobrá výchova? Veď som sa vám ani nepredstavil! Cyril Tráčík z Blatšeru!“

„Pán Tráčík, je od vás pekné, že nám ponúkate prístrešok, ale náš dom bude opravený raz-dva.“

Pán Dušička už vytáčal telefónnu linku správy opráv a všemožných katastrof pre Hmlovcov.

„Duch v nůdzi,“ ozvalo sa v slúchadle. „Ako vám môžeme pomôcť?“

„Potrebovali by sme neodkladne opraviť strechu a čast' hmlových stien,“ vysvetlil Hmloslav.

„Hm... áno... moment, pozriem sa do zoznamu čakateľov,“ odvetil ženský hlas. Potom si tá Hmlovka z Ducha v nůdzi chvíľu čosi mumlala: „Takže to máme: oprava lúčovej linky na pošte, preborený kozub, zaseknutý hmlomer... Oprava vašej strechy príde na rad asi o týždeň.“

Hmloslav Dušička vyvalil oči. „O týždeň?“

„Skôr o dva.“

„Tak vám pekne ďakujem.“

„Nemáte za čo.“

„To je pravda,“ zakončil rozhovoril pán Dušička, venoval Blanke výrečný pohľad a pokrčil plecami. A Olívia so Simonom na seba sprisahanecky žmurkli. Prestahujú sa načas do tajomného Blatšeru!